

Počet zmínek: 1

[Online: 1](#)

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Herectví je už odžitá kapitola

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

[Online](#), Datum publikace: 07.05.2026 13:52, Datum importu: 07.05.2026 14:10, Zdroj: i-divadlo.cz, Periodicita: Denně, Provozovatel: i-divadlo.cz, Země: CZ, AVE: 750 Kč, GRP: 0,06, OTS: 5 000, Měsíční návštěvnost: 287 390, Celková návštěvnost: 63 800, RU/den: 5 000, Čtenost zprávy: 219

Režisér Jakub Šmíd právě připravuje pro Divadlo v Řeznické inscenaci Mayenburgovy hry Ex, která bude uvedena v české premiéře.

V rozhovoru přibližuje, čím ho dramatikova tvorba oslovuje, jak vnímá jeho vývoj a proč mu je tento text blízký. Vrací se však i ke svým nedávným inscenacím a poodhaluje zajímavosti o novince, kterou svoji letošní režijní sezónu v kavárně Divadla ABC zakončí.

Čím vás hra Ex oslovila?

Ex je konverzační komedie s hodně hořkým podtónem. Na hře mě zaujal její jazyk, rytmus a samozřejmě téma. Jak se vyrovnat s tím, že je náš život za půlkou a vyvíjí se jinak, než jsme si v mládí plánovali? Jak neustrnout, neustále obcerstvovat vztah, a přitom nezraňovat partnera? A jsme si skutečně v životě rovni, jak někdy rádi bohorovně říkáme? Text řeší problém nekomunikace mezi partnery ve středním věku a v určité fázi vztahu, kdy je rodina především ekonomickou jednotkou s přesně nalajnovaným harmonogramem chodu domácnosti. Lidé tak nestíhají prožívat partnerství, protože jim práce a péče o rodinu zabírá veškerý čas. Když jeden něco řekne, ten druhý si to přebere jinak, po svém. Zároveň si však nejsou schopni sdělit podstatné věci. Spouštěč přichází v podobě třetí postavy, bývalé přítelkyně. Oné titulní ex. Často se stává, že většina z nás dokáže pojmenovat problémy, které mezi sebou máme, až před někým třetím. Tohle mi na hře přišlo skvělé. Je brilantně napsaná a má v sobě černý humor. V životě jsem i já samozřejmě zažil určitou neschopnost komunikace. A je dobré si to uvědomovat skrze zkoušení - že člověk musí být empatický k člověku, se kterým žije.

Jak byste charakterizoval svůj vztah k Mayenburgovi?

Jeden z iniciačních textů v časech mého divadelního dospívání byla jednoznačně

Tvář v ohni. V dobách mých studií herectví na JAMU doznívala vlna coolness dramatiky a já se nacházel v drsných, hypnotických a často extrémních textech, jako byly právě ty Mayenburgovy nebo Sarah Kane či Marka Ravenhilla. Jak šel čas, Mayenburg dozrál a vnější drama ze svých začátků zapustil do současných zdánlivě klidnějších či konvenčnějších textů, které ale stojí na stejných sršavých základech. A i já jsem postupně dospěl k tomu, že mě čím dál víc baví kutat v textech a hledat, co je v nich ukryto palčivého.

vizuál k inscenaci Ex

Podle jakého klíče vznikalo obsazení?

S Lenkou Zbrankovou a Jiřím Š Hájkem navazují na intenzivní spolupráci v Městském divadle Kladno, kde jsme společně vytvořili inscenace

Anna Karenina a především Ucho, jež bylo intenzivní komorní studií vztahu páru pod tlakem vnějších okolností. Věděl jsem, že tito herci jsou schopni a ochotni jít na hranici svých sil, z ničeho se nehroubí a chtějí pracovat. A pak je tu Zuzana Zlatohlávková, o jejíž postavě se ve hře dlouho pouze mluví a vy na takovou roli potřebujete osobnost, která když přijde na jeviště, září. Dělat komedii jde pouze se skvělými herci, kteří jsou chytří, vládnu řemeslu a mají šarm. Troufám si tvrdit, že takovou trojici v

Ex máme. A je s nimi zábava nejen na jevišti, což je pro mě čím dál podstatnější.

Souzní hra s malým prostorem Divadla v Řeznické?

Komornost textu přímo vybízí uvádět jej na malé scéně. Můžeme si tak dovolit větší míru civilnosti než na velkých scénách, kde jsem poslední dobou režíroval. A je to příjemná změna. Navíc kouzlo hry

Ex spočívá především v brilantním dialogu. Je to takové to slovíčkaření vyšroubované ad absurdum. Suverénní interpretace textu je klíčovou složkou inscenace. Jde o hodně řemeslnou záležitost s důrazem na tempo a rytmus.

Naším úkolem spolu se scénografkou Lenkou Hollou je pak přinést textu ještě audiovizuální nadstavbu, ale není třeba kolem něj příliš jevištně „čarovat“.

Národní divadlo Brno - Faidra (Zatmění) (foto: Bára Bachanová)

Vaší následující premiérou bude inscenace Zpráva o stavu manželství v Městských divadlech pražských. Znamená to, že se nyní víc začnete víc soustředit na dramaturgii zaměřující se výrazně na partnerské vztahy?

Jde pouze o náhodu, že mi byly nabídnuty těsně za sebou texty, jež spojuje komorní obsazení, komorní scéna a dialogická preciznost. Ale partnerské vztahy jsou obsaženy téměř ve všech látkách, které jsem v poslední době zpracovával. Od toxické posedlosti a společenské nevhodnosti v

Na větrné hůrce v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni, nemožnosti v nich nalézt klid, jako je tomu v

Idiotovi v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**, až po osudovou danost, která zcela zabraňuje vztahy navázat nebo je udržovat jako v Enquistově

Faidře (Zatmění) v **Národním divadle** Brno a v Pucciniho opeře

Madama Butterfly v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích. Možná to souvisí s věkem, že se člověk rád pouští do rozbouřených vod partnerských vztahů a peklíčků, ale není to zdaleka jediná dramaturgická linie, kterou bych se chtěl do budoucna ubírat.

Proč jste vybrali k inscenování právě prostředí divadelní kavárny?

Umělecké vedení Městských divadel pražských projevilo zájem využít nově zrekonstruovanou kavárnu v Divadle ABC k divadelní produkci, a jelikož se původní text hry v kavárně odehrává, umístění se nabízelo takřka samo. Věřím, že nám autenticita místa pomůže navodit atmosféru, aniž bychom ji museli složitě konstruovat.

Národní divadlo moravskoslezské - Idiot (foto: Martin Kusyn)

Která ze složek je pro vás v počátcích přípravy inscenace nejdůležitější a proč?

Na počátku vždycky stojí text a témata v něm obsažená, která se společně s dramaturgem snažíme co možná nejpřesněji pojmenovat a mnohdy i podtrhnout při úpravách či adaptacích látek. A pak už následuje kolečko se scénografy, hudebními skladateli, lightdesignérem a tak dále. Od divadla očekávám, že naplno využije všechny vyjadřovací možnosti, které v danou chvíli máme.

V čem je pro režiséra výhodou, že byl také hercem?

Jednoznačně mi to pomáhá. Není to jenom o tom, že jsem empatický k hercům a vím, co jim kdy říct a jakým způsobem, ale při přemýšlení nad postavami také uplatňuji emocionální představivost, kterou jsem si herectvím vypěstoval.

Kdy jste naposledy stál na jevišti coby herec?

Do herectví se příliš nehru. Občas jen zaskakuji v inscenacích, které jsem režíroval, naposledy za o patnáct let mladšího Zdeňka Piškulu ve

Valérii a týden divů ve Stavovském divadle. Je to pro mě odžitá kapitola, která mi pomohla v osobnostním růstu, ale že bych toužil ještě ztvářovat nějaké role, to ne.

Úvod » Zaostřeno » Rozhovory » Herectví je už odžitá kapitola

Rozhovor

Jakub Šmíd

Herectví je už odžitá kapitola

VYDÁNO: 7.5.2026, JIŘÍ LANDA

FOTO: PATRIK BORECKÝ

Režisér Jakub Šmíd právě připravuje pro Divadlo v Řeznické inscenaci Mayenburgovy hry *Ex*, která bude uvedena v české premiéře. V rozhovoru přibližuje, čím ho dramatikova tvorba oslovuje, jak vnímá jeho vývoj a proč mu je tento text blízký. Vrací se však i ke svým nedávným inscenacím a poodhaluje zajímavosti o novince, kterou svoji letošní režijní sezónu v kavárně Divadla ABC zakončí.

Čím vás hra *Ex* oslovila?

Ex je konverzační komedie s hodně hořkým podtónem. Na hře mě zaujal její jazyk, rytmus a samozřejmě téma. Jak se vyrovnat s tím, že je náš život za půlkou a vyvíjí se jinak, než jsme si v mládí plánovali? Jak neustrnout, neustále občerstvovat vztah, a přitom nezraňovat

partnera? A jsme si skutečně v životě rovni, jak někdy rádi bohorovně říkáme? Text řeší problém nekomunikace mezi partnery ve středním věku a v určité fázi vztahu, kdy je rodina především ekonomickou jednotkou s přesně nalajnovaným harmonogramem chodu domácnosti. Lidé tak nestíhají prožívat partnerství, protože jim práce a péče o rodinu zabírá veškerý čas. Když jeden něco řekne, ten druhý si to přebere jinak, po svém. Zároveň si však nejsou schopni sdělit podstatné věci. Spouštěč přichází v podobě třetí postavy, bývalé přítelkyně. Oné titulní *ex*. Často se stává, že většina z nás dokáže pojmenovat problémy, které mezi sebou máme, až před někým třetím. Tohle mi na hře přišlo skvělé. Je brilantně napsaná a má v sobě černý humor. V životě jsem i já samozřejmě zažil určitou neschopnost komunikace. A je dobré si to uvědomovat skrze zkoušení - že člověk musí být empatický k člověku, se kterým žije.

Jak byste charakterizoval svůj vztah k Mayenburgovi?

Jeden z iniciačních textů v časech mého divadelního dospívání byla jednoznačně *Tvář v ohni*. V dobách mých studií herectví na JAMU doznávala vlna coolness dramatiky a já se nacházel v drsných, hypnotických a často extrémních textech, jako byly právě ty Mayenburgovy nebo Sarah Kane či Marka Ravenhilla. Jak šel čas, Mayenburg dozrál a vnější drama ze svých začátků zapustil do současných zdánlivě klidnějších či konvenčnějších textů, které ale stojí na stejných sršavých základech. A i já jsem postupně dospěl k tomu, že mě čím dál víc baví kutat v textech a hledat, co je v nich ukryto palčivého.

PŘIHLÁŠENÍ | Registrace
Zapomenuté heslo**Výroční anketa 2024/25****DIVÁCKÉ HLASOVÁNÍ**
VÝSLEDKY**REDAKČNÍ VOLBA**
VÝSLEDKY**DRAMOX**Přehled inscenací na
Dramoxu

Přehled jednotlivých epizod

ROZŠÍŘENÉ HLEDÁNÍ INSCENACÍ

- PRAHA
- BRNO
- OSTRAVA
- PLZEŇ
- ČESKÉ BUDĚJOVICE
- ČESKÝ TĚŠÍN
- HRADEC KRÁLOVÉ
- CHEB
- JIHLAVA
- KARLOVY VARY
- KLDADNO
- LIBEREC
- LITVÍNOV
- MALOVICE
- MLADÁ BOLESLAV
- MOST
- OLOMOUC
- OPAVA
- OSEČANY
- PARDUBICE
- PŘÍBRAM
- ŠUMPERK
- TRUTNOV
- UHERSKÉ HRADIŠTĚ
- ÚSTÍ NAD LABEM
- ZLÍN
- ...další z regionů...
- agenturní produkce
- ostatní soubory
- "dejavu"

i-divadlo.cz v číslech
divadla či soubory: 418

vizuál k inscenaci Ex

i-divadlo.cz v číslech

divadla či soubory: 418
 uváděné inscenace: 3 828
 již neuváděné inscenace: 9 494
 herci: 11 997
 tvůrci: 7 595
 autoři: 4 496
 redakční hodnocení: 15 891
 uživatelská hodnocení: 115 839

Podle jakého klíče vznikalo obsazení?

S Lenkou Zbrankovou a Jiřím Š Hájkem navazují na intenzivní spolupráci v Městském divadle Kladno, kde jsme společně vytvořili inscenace *Anna Karenina* a především *Ucha*, jež bylo intenzivní komorní studii vztahu páru pod tlakem vnějších okolností. Věděl jsem, že tito herci jsou schopni a ochotni jít na hranici svých sil, z něhož se nehroufí a chtějí pracovat. A pak je tu Zuzana Zlatohlávková, o jejíž postavě se ve hře dlouho pouze mluví a vy na takovou roli potřebujete osobnost, která když přijde na jeviště, září. Dělat komedii jde pouze se skvělými herci, kteří jsou chytří, vládnou řemeslu a mají šarm. Troufám si tvrdit, že takovou trojici v *Ex* máme. A je s nimi zábava nejen na jevišti, což je pro mě čím dál podstatnější.

Souzní hra s malým prostorem Divadla v Řeznické?

Komornost textu přímo vybízí uvádět jej na malé scéně. Můžeme si tak dovolit větší míru civilnosti než na velkých scénách, kde jsem poslední dobou režíroval. A je to příjemná změna. Navíc kouzlo hry *Ex* spočívá především v brilantním trialogu. Je to takové to slovíčkaření vyšroubované ad absurdum. Suverénní interpretace textu je klíčovou složkou inscenace. Jde o hodně řemeslnou záležitost s důrazem na tempo a rytmus. Naším úkolem spolu se scénografkou Lenkou Hollou je pak přinést textu ještě audiovizuální nadstavbu, ale není třeba kolem něj příliš jevištně „čarovat“.

Národní divadlo Brno - Faidra (Zatmění) (foto: Bára Bachanová)

Vaší následující premiérou bude inscenace *Zpráva o stavu manželství* v Městských divadlech pražských. Znamená to, že se nyní víc začnete víc soustředit na dramaturgii zaměřující se výrazně na partnerské vztahy?

Jde pouze o náhodu, že mi byly nabídnuty těsně za sebou texty, jež spojuje komorní obsazení, komorní scéna a dialogická precíznost. Ale partnerské vztahy jsou obsaženy téměř ve všech látkách, které jsem v poslední době zpracovával. Od toxické posedlosti a společenské nevhodnosti v *Na větrné hůrce* v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni, nemožnosti v nich nalézt klid, jako je

komorní scéna a dialogická preciznost. Ale partnerské vztahy jsou obsaženy téměř ve všech látkách, které jsem v poslední době zpracovával. Od toxické posedlosti a společenské nevhodnosti v *Na větrné hůrce* v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni, nemožnosti v nich nalézt klid, jako je tomu v *Idiotovi* v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě, až po osudovou danost, která zcela zabraňuje vztahy navázat nebo je udržovat jako v Enquistově *Faidře (Zatmění)* v Národním divadle Brno a v Pucciniho opeře *Madama Butterfly* v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích. Možná to souvisí s věkem, že se člověk rád pouští do rozbouraných vod partnerských vztahů a peklíček, ale není to zdaleka jediná dramaturgická linie, kterou bych se chtěl do budoucna ubírat.

Proč jste vybrali k inscenování právě prostředí divadelní kavárny?

Umělecké vedení Městských divadel pražských projevilo zájem využít nově zrekonstruovanou kavárnu v Divadle ABC k divadelní produkci, a jelikož se původní text hry v kavárně odehrává, umístění se nabízelo takřka samo. Věřím, že nám autenticita místa pomůže navodit atmosféru, aniž bychom ji museli složitě konstruovat.

Národní divadlo moravskoslezské - Idiot (foto: Martin Kusyn)

Která ze složek je pro vás v počátcích přípravy inscenace nejdůležitější a proč?

Na počátku vždycky stojí text a témata v něm obsažená, která se společně s dramaturgem snažíme co možná nejpřesněji pojmenovat a mnohdy i podtrhnout při úpravách či adaptacích látek. A pak už následuje kolečko se scénografy, hudebními skladateli, lightdesignérem a tak dále. Od divadla očekávám, že naplno využije všechny vyjadřovací možnosti, které v danou chvíli máme.

V čem je pro režiséra výhodou, že byl také hercem?

Jednoznačně mi to pomáhá. Není to jenom o tom, že jsem empatický k hercům a vím, co jim kdy říct a jakým způsobem, ale při přemýšlení nad postavami také uplatňuji emocionální představitivost, kterou jsem si herectvím vypěstoval.

Kdy jste naposledy stál na jevišti coby herec?

Do herectví se příliš nehrnu. Občas jen zaskakuji v inscenacích, které jsem režíroval, naposledy za o patnáct let mladšího Zdeňka Piškulu ve *Valérii a týden divů* ve Stavovském divadle. Je to pro mě odžitá kapitola, která mi pomohla v osobnostním růstu, ale že bych toužil ještě ztvárňovat nějaké role, to ne.

Další rozhovory

Vlastní divadlo? Risk, který dává smysl

(rozhovor s: Nikol Kouklová, 17.4.2026)

Divadelní scéna je jako tekoucí řeka

(rozhovor s: Petr Štědroň, 15.11.2025)

Veselé skoky bych ještě udýchal

(rozhovor s: Radim Madeja, 20.10.2025)

Marlene Dietrich byla spoluautorkou vlastní legendy

Veselé skoky bych ještě udýchal

(rozhovor s: Radim Madeja, 20.10.2025)

Marlene Dietrich byla spoluautorkou vlastní legendy

(rozhovor s: Marianna Arzumanova, 7.7.2025)

Nabízíme prostor k přemýšlení

(rozhovor s: Jiří Š Hájek, 20.5.2025)

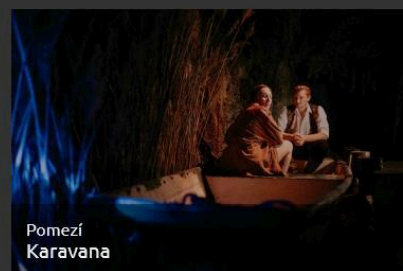
Divadlo může být zbraň

(rozhovor s: Matěj Balcar, 14.5.2025)

Můj divadelní hlavolam

(rozhovor s: Viktorie Čermáková, 13.1.2025)

NAŠE TIPY

„Umělec by neměl tajit své názory proto, aby neztratil čtenáře. Ta obec stejně smýšlejících, nebo podobně smýšlejících lidí, je tak veliká, že i kdyby byla poloviční, tak je to pořád moc. — Zdeněk Svěrák, prosinec 2024 “

1. ONLINE MAGAZÍN O DIVADLE

REDAKCE

NAŠE PRAKTICKÉ PŘEHLEDY

HODNOCENÍ INSCENACÍ

Z OBSAHU VYBÍRÁME

PREMIÉRY